

De bus naar Clifden

kort verhaal

Ton Hendriks

Het regende, niet in de vorm van vallende druppels, maar veel erger, als een voortdurende, allesdoordringende vochtigheid, doorwerkend tot op de botten. Achter me scheen het avondlicht van het witte *Bay View Hotel*, een hotel van klasse, van alle licenties voorzien, die de hele gevel naast de ingang vulden. De bus zou er stoppen, de laatste bus van vandaag. De enige die zou komen.

Het was donker aan het worden, maar eigenlijk kon je dat niet zeggen. Sinds de zonsopgang was het al donker. Het was alsof men hier geen dag kende. Boven het golvende water van de baai zag ik de zeemeeuwen krijsend vliegen, de geluiden leken doods-kreten. De berg aan de overkant van het water was vanaf de helft in sliertige nevelen gehuld. Uit de grauwe kleuren straalde een onzomerse kou.

Ik liep, met mijn handen in mijn jaszakken, op en neer van een betonnen verkeerspaal naar mijn blauwe rugzak, die vormeloos in de nattigheid stond. Hij was mijn trouwe vriend, die mij altijd aansprak als ik er om vroeg.

De zeewind waaide in mijn haren, die woest uiteen stonden. Het werd later, ik maakte me ongerust. Zou hij nog komen? De diensttijden hier in het uiterste westen van Ierland waren niet al te betrouwbaar. Men schatte de tijden uit ervaring en het boekje met vertrektijden gaf slechts benaderingen. 'God maakte de tijd en hij maakte er genoeg van,' was waarschijnlijk ook hier het devies. Naar Clifden was nog een tiental kilometer en auto's zouden er op dit uur waarschijnlijk niet meer langskomen. Het was na etenstijd, dus was er geen leven meer op straat. Iedereen zat thuis of in de pub. Liftend wegkomen van deze plek kon ik wel vergeten. Ik keek achterom naar de hoge berg, zoekend naar een geschikte plek om te overnachten als hij niet kwam. Als jonge student geologie had ik geen geld om hotels te beta-

len. En gespaard voor deze reis had ik ook al niet. Ik was plots vertrokken, alsof gegrepen door een vloek, een verbanning uit mijn eigen streek. Tegen mijn vrienden had ik gezegd dat ik naar Ierland wilde om de bijzonder komvormige bodemopbouw van het land met eigen ogen te aanschouwen en dat ik de relatie tussen de vochtigheid en de veenachtige grond wilde bestuderen, alsof ik met een schep en emmer op reis zou gaan. Ik keek om me heen. Om hier te slapen in mijn kleine tentje was dit gebied te steil, te nat en te hard: overal waren rotsen. Toch maar blijven staan, besloot ik. De bus naar Clifden was mijn enige redding.

Onverwachts verscheen er hoop op de weg: een naderende auto. Maar hij draaide van de weg af en parkeerde naast het hotel. De bestuurder stapte uit en liep langs me heen. Hij had in zijn linkerhand een tas en in zijn rechter twee hengels. Het was een visser van het continent, stevig gebouwd. Zijn grijze, volle haren staken als een tekens van weelde onder zijn pet uit.

“Weet u hoe laat het is?” vroeg ik, mij naar